

години. Често въ удаленни-тѣ краища, слѣчваше ми са да бѣжд радостинѣ, но и често проливахъ слъзи горещи.

„Вто азъ са барнѣхъ, изново видѣ-а тѣзи кѣща, гдѣ-то была моя-та люлница: щѣ да позна въ азъ васъ, халивъ, възмы поле и стѣни васъ свѣтъ на минжли-тѣ мои дни.

„Вы не сте са измѣнили. На таа долина стон сѣщ-то хѣлено дѣрво и сѣща-та пѣснь огласава горы-тѣ и въздѣха.

Дѣтки-тѣ възми както първенѣ играй-хъ съ Неки, и екѣ-тѣ на острови-тѣ са отговара на весели-тѣ момчешки е-коке.

„Всичко като първенѣ. Но азъ вече не съмъ тѣй что бѣхъ, о мила моя бащино! чело-то ми повлѣдѣ, сърдце-то ми захвана по тихо да тѣпа, и радость-та ми погаснѣ.

„Азъ вече не умѣ-х да оцѣнавамъ всички-тѣ красоти на твои-тѣ картини, всичкитѣ хѣкости на твои-тѣ дарени: азъ вече не разѣирамъ, нито чѣртеніе-то на твои-тѣ чѣ-чори, нито азѣка на твои-тѣ цѣкѣтове.

„Азъ станахъ глѣхъ кѣмъ хѣбка на некесни-тѣ и-рофы, что са отдаваше въ плакнание-то на твои-тѣ възмы, и погледѣ-тѣ ми не види вече плекание-то на Олафы-тѣ по хѣлмови-тѣ и лѣки-тѣ.

„Кога-то та оставихъ азъ бѣхъ когатѣ... когатѣ, пѣленѣ съ надежды! азъ вѣхъ съ себе си изъ подѣ свѣ-ты-тѣ твои сѣнки толко мысли свѣтлѣби като хѣлато.

„Азъ вѣхъ съ себе си възпоминание хѣ твои-тѣ краси пролѣтни дни, хѣ спокойствие-то на твои-тѣ села. Отъ дѣтинство-то ми, твои-тѣ дѣвери гинѣи ма оскѣна-вахъ съ крѣліе-тѣ си.

„А сега, какво донасамъ азъ отъ страны далечни? старинѣ, коано сѣрдце, и желаніе на смѣртѣ-хѣ.

„Не искамъ азъ отъ тебе, о мила бащино, забраваніе на сички-тѣ ми хѣгѣви. Дай ми само грѣбъ подѣ вѣт-